Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
JEANA RICHARDA DE LA TOURA,
predstavljeni 1. oktobra 2020 [1]

Zadeva C-501/19

UCMR – ADA Asociația pentru Drepturi de Autor a Compozitorilor
proti
Pro Management Insolv IPURL, v funkciji stečajnega upravitelja Asociația Culturală „Suflet de Român“

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče, Romunija))

„Predhodno odločanje – Obdavčenje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Obdavčljive transakcije – Plačilo za predvajanje glasbenih del javnosti – Plačilo neizključne licence s strani uporabnikov del – Organizacija za kolektivno upravljanje avtorskih pravic, ki prejme ta plačila za račun imetnikov teh pravic“

I. Uvod

1. Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 24(1), člena 25(a) in člena 28 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost. [2]

2. Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Uniunea Compozitorilor și Muzicologilor din România – Asociația pentru Drepturi de Autor (zveza romunskih skladateljev in muzikologov – združenje za avtorske pravice, v nadaljevanju: UCMR – ADA) in Asociația Culturală „Suflet de Român“ (kulturno združenje „Romunska duša“, v nadaljevanju: kulturno združenje), ki je trenutno v postopku likvidacije, v zvezi s plačilom dela nadomestil, povečanih za davek na dodano vrednost (DDV), ki jih zadnjenavedeno združenje dolguje UCMR – ADA zaradi priobčitve javnosti, natančneje javnega izvajanja glasbenih del na prireditvi.

3. Tako se Sodišču ponuja priložnost, da pojasni, kakšne obveznosti imajo z vidika Direktive o DDV imetniki avtorskih pravic za glasbena dela in organizacije za kolektivno upravljanje, če prejmejo nadomestila kot protivrednost to, da izdajo neizključne licence za uporabo zadevnih del za račun teh imetnikov, ti pa jim plačujejo provizijo za kolektivno upravljanje njihovih plačil.

1 Jezik izvirnika: francoščina.

2 UL 2006, L 347, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o DDV.

4. Po analizi tako izvedenih transakcij, pri katerih posreduje – kar je v praksi pogosto – organizacija za kolektivno upravljanje, ki sama ni imetnica avtorskih pravic in jih sama ne prenaša niti ni upravičena do prejetih nadomestil, bom Sodišču predlagal, naj odloči, da imetniki avtorskih pravic opravljajo storitve v smislu Direktive o DDV, in naj pojasni posledice, ki jih je treba iz tega izpeljati za vsakega od davčnih zavezancev glede na to, ali organizacija za kolektivno upravljanje deluje v svojem imenu ali v imenu teh imetnikov.

II. Pravni okvir

A. Direktiva o DDV

5. Člen 2(1)(c) Direktive o DDV določa:

„Predmet DDV so naslednje transakcije:

[…]

(c) storitve, ki jih davčni zavezanec, ki deluje kot tak, opravi na ozemlju države članice za plačilo“.

6. Člen 24(1) te direktive določa:

„‚Opravljanje storitev‘ pomeni vsako transakcijo, ki ni dobava blaga.“

7. Člen 25(a) navedene direktive določa:

„Opravljanje storitev lahko med drugim vključuje eno od naslednjih transakcij:

(a) odstop premoženja v pravicah, ne glede na to, ali so te pravice ustanovljene z dokumentom ali ne“.

8. Člen 28 Direktive o DDV določa:

„Kadar davčni zavezanec pri opravljanju storitev deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, se šteje, da je prejel in opravil te storitve sam.“

B. Romunsko pravo

1. Davčni zakonik

9. Člen 126(1)(a) legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal (zakon št. 571/2003 o davčnem zakoniku)[3] z dne 22. decembra 2003 v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Za namene DDV se v Romuniji obdavčijo transakcije, ki kumulativno izpolnjujejo naslednje pogoje:

(a) transakcije, ki so v smislu členov od 128 do 130 dobava blaga ali opravljanje storitev za plačilo, ki so predmet DDV, ali se štejejo za tako dobavo ali storitev“.

3 M. Of., del I, št. 927/23. december 2003, v nadaljevanju: davčni zakonik.

10. Člen 129 davčnega zakonika, naslovljen „Opravljanje storitev“, določa:

„1. Opravljanje storitev pomeni vsako transakcijo, ki ni dobava blaga, kakor je opredeljena v členu 128.

2. Kadar davčni zavezanec pri opravljanju storitev deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe, se šteje, da je prejel in opravil te storitve sam.

3. Opravljanje storitev vključuje transakcije, kot so:

[…]

(b) odstop premoženja v pravicah, ne glede na to, ali so te pravice ustanovljene z dokumentom ali ne, zlasti: prenos in/ali odstop avtorskih pravic, patentov, licenc, znamk in drugih podobnih pravic;

[…]

(e) storitve posredovanja, ki jih opravljajo osebe, ki delujejo v imenu in za račun drugih oseb, kadar posredujejo v okviru dobave blaga ali opravljanja storitev.

[…]“.

2. Zakon o avtorski pravici

11. Člen 13(f) legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe (zakon št. 8/1996 o avtorski in sorodnih pravicah)[4] z dne 14. marca 1996 v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, določa:

„Zaradi uporabe dela za avtorja nastanejo ločene in izključne materialne pravice, ki mu omogočajo, da dovoli ali prepove:

[…]

(f) neposredno ali posredno priobčitev dela javnosti s kakršnim koli sredstvom, vključno z dajanjem na razpolago javnosti, tako da lahko ta do njega dostopa z mesta in v trenutku, ki ju izbere posamično.“

12. Naslov III tega zakona je naslovljen „Upravljanje in varovanje avtorske in sorodnih pravic“. Poglavje I tega naslova, ki se nanaša na „[u]pravljanje materialnih avtorskih in sorodnih pravic“, vsebuje tri oddelke. Členi od 123 do 123[4] so vključeni v oddelek I, naslovljen „Splošne določbe“.

13. Člen 123(1) in (3) navedenega zakona določa:

„1. Imetniki avtorske ali sorodnih pravic lahko pravice, ki jih imajo na podlagi tega zakona, izvršujejo sami ali prek organizacij za kolektivno upravljanje na podlagi pooblastila in pod pogoji, določenimi v tem zakonu.

[…]

3. Imetniki materialnih avtorskih ali sorodnih pravic organizacijam za kolektivno upravljanje ne morejo odstopiti materialnih pravic, priznanih s tem zakonom.“

4 M. Of., del I, št. 60/26. marec 1996, v nadaljevanju: zakon o avtorski pravici.

14. Člen 123[1] zakona o avtorski pravici določa:

„1. Kolektivno upravljanje je obvezno za izvrševanje teh pravic:

[…]

(e) pravice do priobčitve glasbenih del javnosti […]

[…]

2. Za kategorije pravic iz odstavka 1 velja, da organizacije za kolektivno upravljanje zastopajo tudi tiste imetnike pravic, ki jim niso podelili pooblastila.“

15. Člen 125(2) tega zakona v oddelku II, naslovljenem „Organizacije za kolektivno upravljanje avtorske in sorodnih pravic“, določa:

„[O]rganizacije [za kolektivno upravljanje] ustanovijo neposredno imetniki avtorskih ali sorodnih pravic, ki so fizične ali pravne osebe, ter delujejo v mejah pooblastila, ki jim je bilo podeljeno, in na podlagi statuta, sprejetega po zakonsko določenem postopku.“

16. Člen 129[1] navedenega zakona določa:

„Kadar je kolektivno upravljanje obvezno in če imetnik [avtorskih pravic] ni član nobene organizacije, je pristojna organizacija zadevnega sektorja z največ člani. Nezastopani imetniki pravic lahko dolgovane zneske zahtevajo v treh letih po datumu obvestitve. Po izteku tega roka se nerazdeljeni ali nezahtevani zneski uporabijo v skladu z odločitvijo generalne skupščine, pri čemer se izvzamejo stroški upravljanja.“

17. V poglavju I naslova III zakona o avtorski pravici je oddelek III, naslovljen „Delovanje organizacij za kolektivno upravljanje“, ki vsebuje člene od 130 do 135.

18. Člen 130(1) tega zakona določa:

„Naloge organizacij za kolektivno upravljanje so:

(a) podeljujejo neizključna dovoljenja uporabnikom, ki vložijo zahtevo pred vsako uporabo repertoarja varovanih del, proti plačilu nadomestila, z izdajo neizključne licence in v pisni obliki;

(b) določajo metodologije za svoja področja dejavnosti, ki zajema ustrezne materialne avtorske pravice, o katerih se dogovorijo z uporabniki, da bi se lahko plačevale navedene pravice, za dela, katerih način izvrševanja onemogoča, da bi imetnik pravic izdal individualno dovoljenje;

(c) v imenu imetnikov pravic, ki so jim podelili pooblastilo, ali v skladu s sporazumi, sklenjenimi z ustreznimi organizacijami v tujini, sklepajo splošne pogodbe z organizatorji prireditev […];

[…]

(e) od uporabnikov pobirajo dolgovane zneske in jih razdeljujejo med imetnike pravic […];

[…]“.

19. Člen 131[1](1) navedenega zakona, ki dopolnjuje določbe člena 130(1)(b), določa:

„O metodologijah se dogovorijo organizacije za kolektivno upravljanje in zastopniki iz člena 131(2)(b) na podlagi teh glavnih meril:

(a) kategorija imetnikov pravic, ki so člani ali nečlani, in področje, na katerem poteka dogovarjanje;

[…]“.

20. Člen 134 zakona o avtorski pravici določa:

„1. Izvajanje kolektivnega upravljanja, določenega s pooblastilom, nikakor ne omejuje materialnih pravic imetnikov.

2. Kolektivno upravljanje se izvaja po teh pravilih:

(a) odločitve glede metod in pravil za prejemanje nadomestil in drugih zneskov pri uporabnikih, glede razdeljevanja teh zneskov med imetnike pravic in glede drugih pomembnejših vidikov kolektivnega upravljanja morajo sprejeti člani v okviru generalne skupščine v skladu s statutom;

(b) provizija, ki jo dolgujejo imetniki pravic, ki so člani organizacije za kolektivno upravljanje, za plačilo stroškov njenega delovanja […], in provizija, dolgovana organizaciji za kolektivno upravljanje, ki je edina prejemnica […], skupaj ne smeta presegati 15 % letno prejetih zneskov;

(c) če ni izrecne odločitve generalne skupščine, zneskov, ki jih prejme organizacija za kolektivno upravljanje, ni mogoče uporabiti za druge skupne namene razen kritja dejanskih stroškov, povezanih s prejemanjem dolgovanih zneskov in njihovim razdeljevanjem med člane; generalna skupščina lahko odloči, da je mogoče največ 15 % prejetih zneskov porabiti za skupne namene in zgolj v mejah področja dejavnosti;

(d) zneski, ki jih prejme organizacija za kolektivno upravljanje, se razdelijo posamično med imetnike pravic sorazmerno z uporabo repertoarja vsakega od njih, in sicer najpozneje šest mesecev po datumu, ko so bili prejeti; imetniki pravic lahko zahtevajo plačilo zneskov, ki so bili prejeti poimensko ali pri katerih za razdelitev ni potrebna predložitev posebnih dokumentov, v 30 dneh po datumu, ko so bili prejeti;

(e) provizija, ki jo dolgujejo imetniki pravic, se odtegne od zneskov, dolgovanih vsakemu od njih, po izračunu posamične razdelitve;

[…]

3. Nadomestila, plačana organizacijam za kolektivno upravljanje, niso njihovi prihodki in jih z njimi ni mogoče izenačiti.

4. Na organizacije za kolektivno upravljanje pri izvajanju njihovega pooblastila v skladu s tem zakonom ni mogoče prenesti avtorskih ali sorodnih pravic niti izvajanja teh pravic ali jim jih odstopiti.“

III. Dejansko stanje v sporu o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

21. UCMR – ADA je organizacija za kolektivno upravljanje materialnih avtorskih pravic na glasbenih delih. Oficiul Român pentru Drepturile de Autor (romunski urad za avtorske pravice) jo je pooblastil kot edino prejemnico materialnih avtorskih pravic za priobčitev takih del javnosti na koncertih, prireditvah ali umetniških dogodkih.

22. Kulturno združenje je 16. novembra 2012 organiziralo prireditev, na kateri so se predvajala glasbena dela. V ta namen je pri UCMR – ADA pridobilo neizključno licenco za uporabo teh del v zameno za plačilo nadomestil za njihovo priobčitev javnosti.

23. Po tem, ko kulturno združenje nadomestil, ki jih je zahtevala UCMR – ADA, ni želelo plačati v celoti, sta Tribunalul București (prvostopenjsko sodišče v Bukarešti, Romunija) in Curtea de Apel București (višje sodišče v Bukarešti, Romunija) ugotovili, da je zahtevek UCMR – ADA utemeljen. Vendar je višje sodišče odločilo, da transakcija prejemanja nadomestil za priobčitev glasbenih del javnosti, ki jo opravlja UCMR – ADA, ni obdavčena z DDV, zato je od zneska preostalih nadomestil, ki jih je dolgovalo združenje, odbilo znesek DDV.

24. UCMR – ADA pred Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče, Romunija), predložitvenim sodiščem, zlasti trdi, da je višje sodišče s svojo odločbo, ker je iz plačila DDV izvzelo nadomestila, ki jih mora plačati kulturno združenje kot uporabnik zadevnih glasbenih del, kršilo davčni zakonik. UCMR – ADA trdi, da je bilo poseženo v načelo nevtralnosti DDV, saj naj bi navedena odločba višjega sodišča povzročila, da DDV bremeni njo, čeprav ni končna uporabnica teh del.

25. Prvo vprašanje, ki si ga postavlja predložitveno sodišče, se nanaša na opredelitev transakcije, s katero imetniki avtorskih pravic za glasbena dela organizatorjem prireditev dovolijo uporabo teh del, z vidika sodbe z dne 18. januarja 2017, SAWP.[5] Ali je ta transakcija „opravljanje storitev za plačilo“ in, natančneje, „odstop premoženja v pravicah“ v smislu člena 25(a) Direktive o DDV?

26. Če bi Sodišče na to vprašanje odgovorilo pritrdilno, se predložitveno sodišče na eni strani še sprašuje – z napotilom na sodbo z dne 14. julija 2011, Henfling in drugi[6] – ali organizacija za kolektivno upravljanje, ki prejme nadomestila od uporabnikov glasbenih del, sama opravlja storitve v smislu člena 28 Direktive o DDV, kar v skladu s sodno prakso Sodišča ustvarja pravno fikcijo dveh identičnih storitev, ki se opravita zaporedoma, čeprav lahko ta organizacija zastopa imetnike avtorskih pravic, ki je za to niso pooblastili, in te pravice upravlja v skladu z zakonskimi obveznostmi. Na drugi strani želi izvedeti, kakšne posledice je treba iz tega izpeljati v zvezi z osnovo za izračun DDV in izdajanjem računov zanj tako s strani organizacije za kolektivno upravljanje kot tudi s strani avtorjev ob prejetju nadomestil.

27. V teh okoliščinah je Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali imetniki pravic na glasbenih delih opravljajo storitve v smislu člena 24(1) in člena 25(a) Direktive [o DDV] za organizatorje prireditev, od katerih organizacije za kolektivno upravljanje pravic na podlagi pooblastila – neizključne licence – v svojem imenu in za račun imetnikov pravic prejmejo plačilo za priobčitev glasbenih del javnosti?

2. Ali so v primeru pritrdilnega odgovora na prvo vprašanje organizacije za kolektivno upravljanje pravic, ko od organizatorjev prireditev prejmejo plačilo za pravico do priobčitve glasbenih del javnosti, davčne zavezanke v smislu člena 28 direktive o DDV in morajo organizatorjem prireditev izdajati račune z vključenim DDV, in ko avtorji in drugi imetniki avtorskih pravic prejmejo plačila, ali morajo tudi oni organizacijam za kolektivno upravljanje pravic izdati račune z vključenim DDV?“

5 C-37/16, v nadaljevanju: sodba SAWP, EU:C:2017:22.

6 C-464/10, v nadaljevanju: sodba Henfling in drugi, EU:C:2011:489, točka 35, ki se nanaša na Šesto Direktivo Sveta z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih – Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero (77/388/EGS) (v nadaljevanju: Šesta direktiva o DDV) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 23) in zlasti na njen člen 6(4), katerega besedilo je enako besedilu člena 28 Direktive o DDV.

28. Pisna stališča so predložile UCMR – ADA, romunska in poljska vlada ter Evropska komisija, ki so v predpisanem roku tudi odgovorile na vprašanja za pisni odgovor, ki jih je postavilo Sodišče, to pa je sklenilo, da bo o zadevi odločilo brez obravnave.

IV. Analiza

29. Spor o glavni stvari se nanaša na obdavčitev pravnih razmerij, katerih predmet je priobčitev glasbenih del javnosti prek organizacije za kolektivno upravljanje avtorskih pravic za ta dela, z DDV.

30. To vprašanje je posebej pereče, saj je sistem upravljanja avtorskih ali sorodnih pravic za račun več imetnikov teh pravic in v njihovo kolektivno korist zelo star in dejaven v vseh državah članicah. Predstavljen je kot najprimernejše sredstvo tako za avtorje za upravljanje njihovih pravic, med njimi pravice do izkoriščanja njihovih del za plačilo, kot tudi za uporabnike, za katere se tako poenostavi dostop do del.[7]

31. Predložitveno sodišče se sprašuje o opredelitvi te transakcije kot „opravljanje storitev“, med katerim je komisionar v položaju posrednika v smislu člena 28 Direktive o DDV.

32. Zato je treba po mojem mnenju za odgovor na vprašanji predložitvenega sodišča ob upoštevanju sodne prakse Sodišča opredeliti, prvič, pogoje za to, da se transakcija, zajeta z uresničevanjem ene od varovanih pravic, katerih imetniki so avtorji, to je pravice do plačila, opredeli kot „opravljanje storitev“, kot so ti določeni v členu 2(1)(c) Direktive o DDV in pojasnjeni v členu 25(a) te direktive,[8] ter pogoje za to, da se transakcija opredeli kot posredovanje v zvezi s premoženjem v pravicah.

33. Drugič, pojasniti bo treba posledice, ki jih je treba izpeljati v zvezi z določitvijo osnove za izračun obdavčenja z DDV in v zvezi z izdajanjem računov v skladu s členom 220(1) Direktive o DDV.[9]

A. Prvo vprašanje za predhodno odločanje

34. S prvim vprašanjem za predhodno odločanje predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(1)(c) in člen 25(a) Direktive o DDV razlagati tako, da imetniki avtorskih pravic za glasbena dela opravljajo storitve v korist organizatorjev prireditev, ki jim je dovoljeno ta dela priobčiti javnosti, in sicer za plačilo nadomestil, ki jih prejme organizacija za kolektivno upravljanje v svojem imenu, vendar za račun teh imetnikov pravic.

35. Dvomi predložitvenega sodišča izhajajo iz vprašanj, ki si jih to sodišče postavlja glede obsega sodbe SAWP zaradi meril, ki jih je Sodišče uporabilo pri odločitvi, da imetniki pravic reproduciranja, za račun katerih so organizacije za kolektivno upravljanje avtorskih in sorodnih pravic v lastnem imenu prejele nadomestila od prodaje praznih nosilcev ter naprav za snemanje in reprodukcijo, ne opravljajo storitev v smislu Direktive o DDV.[10]

7 V zvezi s tem je mogoče poudariti, da je bilo zanimanje za ta sistem še okrepljeno zaradi razvoja novih sredstev predvajanja glasbenih del, katerih obseg je zelo močno presegel zmožnosti avtorjev za individualno upravljanje svojih pravic, s katerim bi nadzirali uporabo svojih del, zlasti na tujih trgih (glej uvodno izjavo 2 Direktive 2014/26/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. februarja 2014 o kolektivnem upravljanju avtorske in sorodnih pravic ter izdajanju več ozemeljskih licenc za pravice za glasbena dela za spletno uporabo na notranjem trgu (UL 2014, L 84, str. 72)). Pomen nalog organizacij, zadolženih za kolektivno upravljanje avtorskih pravic, je razviden tudi iz sprejetja skupnih standardov za države članice v Direktivi 2014/26. Ob tej priložnosti je bilo poudarjeno, da te organizacije prispevajo k uresničevanju splošnejšega cilja spodbujanja raznolikosti kulturnega izražanja v Evropski uniji (glej uvodno izjavo 3 te direktive), da je treba uskladiti načela, na podlagi katerih so te organizacije organizirane, da se tako zagotovi njihovo pravilno delovanje (glej uvodni izjavi 5 in 55 ter člen 1, prvi stavek, navedene direktive), in da je treba sprejeti posebne določbe za krepitev njihove vloge, da bi tako na evropski ravni poenostavili licenciranje avtorskih pravic za glasbena dela za njihovo spletno uporabo (glej uvodno izjavo 40 in člen 1, drugi stavek, iste direktive).

8 V zvezi s tem menim, da razlaga člena 24(1) Direktive o DDV, na katerega predložitveno sodišče napotuje v prvem vprašanju za predhodno odločanje, ni nujno potrebna; glej točko 43 teh sklepnih predlogov.

9 V različici po spremembi z Direktivo Sveta 2010/45/EU z dne 13. julija 2010 (UL 2010, L 189, str. 1).

10 Glej sodbo SAWP (točka 33).

36. Čeprav se mi zdi primerjava s sodbo SAWP smiselna, saj je Sodišče v njej preučilo vprašanje obdavčitve transakcije v zvezi z izkoriščanjem varovanih avtorskih pravic, ki jih upravlja kolektivna organizacija, z DDV, pa tudi zaradi pravnega razlogovanja, uporabljenega v njej, menim, da je treba obseg rešitve, ki jo je uporabilo Sodišče, omejiti na posebne okoliščine zadeve, v kateri je bila izrečena ta sodba in iz katerih je Sodišče izpeljalo dve merili.

37. Sodišče se je namreč izreklo na eni strani ob upoštevanju tega, da je bilo zadevno nadomestilo proizvajalcem in uvoznikom sredstev za snemanje in reprodukcijo naloženo z zakonom, ki je določal njegov znesek [11], na drugi strani pa tega, da je bil cilj tega nadomestila financiranje pravičnega nadomestila v korist imetnikov pravic do reprodukcije za škodo, ki je zanje nastala zaradi nespoštovanja njihovih pravic [12]. Po navedbah Sodišča pa „[p]ravično nadomestilo […] ne pomeni neposredne protidajatve katere koli storitve, saj je povezano s škodo, ki tem imetnikom nastane z reprodukcijo njihovih varovanih del brez njihovega dovoljenja“. [13]

38. Torej je v obravnavani zadevi bistveno ugotoviti, da se analiza nanaša na plačilo avtorjem za priobčitev njihovih del javnosti, ne pa na pravično nadomestilo za škodo, ki bi bila posledica predvajanja njihovih del. Čeprav sta torej določitev in prejemanje tega plačila predpisana z zakonom, njune ureditve z gospodarskega vidika, ki jo bom podrobneje pojasnil v nadaljevanju, [14] ni mogoče izenačiti z ureditvijo, ki jo je Sodišče analiziralo v sodbi SAWP.

39. V takih okoliščinah Sodišču predlagam, naj od te sodbe upošteva zgolj metodo za analizo različnih transakcij, opravljenih med imetniki avtorskih pravic in končnim uporabnikom s posredovanjem družbe, zadolžene za prejemanje in razdeljevanje nadomestil, do katerih so upravičeni avtorji.

40. Tako je mogoče v zvezi s pojmom „opravljanje storitev“ prvič in uvodoma opozoriti, da člen 24(1) Direktive o DDV ta pojem opredeljuje le kot nasprotje pojma „dobava blaga“. [15]

41. Drugič, kot je Sodišče pojasnilo v sodbi SAWP, je treba pred vprašanjem, ali lahko opravljanje storitev pomeni odstop premoženja v pravicah, presoditi, ali se taka transakcija opravlja za plačilo. V skladu s členom 2(1)(c) Direktive o DDV mora bita taka storitev, da bi spadala na področje uporabe te direktive, vsekakor opravljena za plačilo. [16] V zvezi s tem je Sodišče spomnilo, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je storitev opravljena za plačilo v smislu Direktive o DDV samo, če med izvajalcem in prejemnikom storitve obstaja pravno razmerje, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve, pri čemer plačilo, ki ga prejme izvajalec storitev, pomeni dejansko protivrednost storitve, opravljene za prejemnika. [17] Sodišče je razsodilo, da to velja, če obstaja neposredna zveza med opravljeno storitvijo in prejeto protidajatvijo, pri čemer plačani zneski pomenijo dejansko nadomestilo za individualno storitev, opravljeno v okviru takega pravnega razmerja. [18]

42. Tretjič, „[v] členu 25 Direktive o DDV so primeroma naštete tri različne transakcije, ki jih je mogoče opredeliti kot opravljanje storitev, med katerimi so tiste iz točke (a), ki pomenijo odstop premoženja v pravicah“. [19]

43. V obravnavani zadevi ni sporno, da transakcija iz postopka v glavni stvari ni dobava blaga v smislu člena 14(1) Direktive o DDV.

11 Glej sodbo SAWP (točka 28).

12 Glej sodbo SAWP (točki 29 in 30).

13 Sodba SAWP (točka 30).

14 Glej točke od 45 do 47 teh sklepnih predlogov.

15 Glej sodbo SAWP (točka 20).

16 Glej sodbo SAWP (točka 24).

17 Glej sodbo SAWP (točka 25 in navedena sodna praksa) ter sodbo z dne 3. julija 2019, UniCredit Leasing (C-242/18, EU:C:2019:558, točka 69 in navedena sodna praksa).

18 Glej sodbo SAWP (točka 26 in navedena sodna praksa).

19 Sodba SAWP (točka 22).

44. Glede pravnega razmerja med imetnikom avtorske pravice in končnim uporabnikom je po mojem mnenju iz romunske zakonodaje razvidno, da je mogoče tega imetnika avtorske pravice kljub sodelovanju posrednika opredeliti kot „ponudnika storitev“ in da navedeni imetnik avtorske pravice prejme plačilo v smislu ustaljene sodne prakse Sodišča.[20] Torej je mogoče iz tega izpeljati, da obstajajo vzajemne dajatve med imetnikom avtorske pravice, ki daje svoje delo na razpolago uporabniku, in tem uporabnikom, ki mu plačuje nadomestilo za to, da lahko to delo predstavi javnosti.

45. Predložitveno sodišče je namreč pojasnilo, da imetniki avtorskih pravic svojih materialnih pravic ne morejo odstopiti organizacijam, ki so zadolžene za to, da za račun teh imetnikov izvajajo kolektivno in obvezno upravljanje uresničevanja pravice do priobčitve glasbenih del javnosti. K temu je še dodalo, da morajo uporabniki repertoarja varovanih glasbenih del pred vsakršno uporabo tega repertoarja pisno zaprositi za dovoljenje,[21] ki ga pridobijo za plačilo v obliki neizključne licence.

46. Poleg tega je predložitveno sodišče pojasnilo, da se materialne pravice imetnikom avtorskih pravic dolgujejo po „metodologijah“, za katere se z uporabniki dogovori[22] organizacija, zadolžena za kolektivno upravljanje njihovih pravic[23], ter so predmet pobiranja in razdeljevanja nadomestil med imetnike pravic v skladu z odločitvami, ki jih sprejmejo člani organizacije za kolektivno upravljanje[24]. Čeprav so predpisi v zvezi s temi odločitvami zakonsko določeni, so prejeta nadomestila povezana z zagotovljeno storitvijo, in sicer kot pavšal ali odstotni delež, kot sta pojasnili romunska vlada in Komisija v stališčih pred Sodiščem.[25]

47. Po mojem mnenju to pomeni, da imetnik avtorskih pravic prejme dejansko nadomestilo za dovoljenje, da se njegovo delo priobči javnosti, ki ga da končnemu uporabniku, ki je zaprosil zanj, pri čemer ni pomembno, da organizacija za kolektivno upravljanje posreduje za avtorja, ki ni njen član.

48. Hkrati še menim, da zaradi kolektivnega upravljanja plačila in njegove opredelitve za zakonsko obveznost ni omajano dejstvo, da avtor prejme plačilo, ki se ujema z uporabo njegovega dela, s katero se je strinjal.

49. Glede vprašanja, ali je mogoče transakcijo iz zadeve iz postopka v glavni stvari opredeliti kot „odstop premoženja v pravicah“ v smislu člena 25(a) Direktive o DDV, je treba ugotoviti, da je bilo enako vprašanje sicer postavljeno tudi v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba SAWP, vendar je Sodišče menilo, da ga ni treba preučiti, saj transakcija iz te zadeve ni bila opravljena za plačilo v smislu člena 2(1)(c) te direktive.[26]

50. Vendar je Sodišče poudarilo, da so v členu 25 Direktive o DDV primeroma naštete tri različne transakcije, ki jih je mogoče opredeliti kot opravljanje storitev, med katerimi so tiste iz točke (a), ki pomenijo odstop premoženja v pravicah.[27]

51. Torej bi bilo mogoče šteti, da je, glede obdavčenja z DDV, opredelitev kot opravljanje storitev z vidika člena 25 Direktive o DDV dopolnilna v odnosu do opredelitve, ki se zahteva na podlagi člena 2(1)(c).

20 Glej v zvezi s tem točko 41 teh sklepnih predlogov.

21 S tega vidika se zadeva iz postopka v glavni stvari, ki se nanaša na priobčitev glasbenih del javnosti, razlikuje tudi od zadeve, v kateri je bila izrečena sodba z dne 3. marca 1994, Tolsma (C-16/93, EU:C:1994:80), ki se je nanašala na podobno dejavnost, saj je šlo za izvajanje glasbe na javnih poteh. Poleg tega ni bilo določeno nikakršno plačilo (glej točke od 18 do 20 te sodbe).

22 Za ponazoritev načinov izračuna nadomestil glej zlasti sodbo z dne 11. decembra 2008, Kanal 5 in TV 4 (C-52/07, EU:C:2008:703, točke od 37 do 40), glede nadomestil, ki se spreminjajo glede na dohodke televizijskih družb in količino televizijsko predvajane glasbe.

23 Iz dokumentov v spisu je razvidno, da je organizacija za kolektivno upravljanje zadolžena za kolektivno upravljanje ne le plačila avtorjev, ampak tudi drugih pravic, katerih imetniki so njeni člani. Glej člen 125(2) zakona o avtorski pravici.

24 Glej člen 134(2)(a) zakona o avtorski pravici.

25 Komisija se je sklicevala na člen 131[1](2) zakona o avtorski pravici.

26 Glej sodbo SAWP (točki 31 in 32).

27 Glej sodbo SAWP (točka 22).

52. Ker pa je Sodišče v točki 32 sodbe SAWP dodalo vrivek „ob predpostavki, da lahko imetniki pravic reproduciranja opravijo odstop premoženja v pravicah v smislu člena 25(a) Direktive o DDV“, menim, da je treba odpraviti vsakršen dvom glede razlage te določbe in v zvezi s transakcijo iz zadeve iz postopka v glavni stvari pojasniti, da je njen namen obdavčenje opravljanja storitev, ki pomeni „odstop premoženja v pravicah“ v smislu člena 25(a) Direktive o DDV.

53. Prvič, mogoča je primerjava s členom 59(a) Direktive o DDV,[28] ki se nanaša zlasti na „prenos in odstop avtorskih pravic“ v kategoriji opravljanja storitev za to, da se določi kraj obdavčljivih transakcij.

54. Drugič, mogoče bi se bilo opreti na to, da je Sodišče v sodbi z dne 19. decembra 2018, Komisija/Avstrija[29], glede obdavčenja z DDV razlikovalo med plačili, dobljenimi iz naslova pravic do nadaljnje uporabe in izkoriščanja del, ki niso grafična in likovna umetniška dela, na eni strani ter nadomestilom, ki se dolguje iz naslova sledne pravice, na drugi strani[30].

55. V ta namen je Sodišče menilo, da je plačilo, dobljeno iz naslova pravic do nadaljnje uporabe in izkoriščanja del, ki niso grafična in likovna umetniška dela, predmet DDV, saj se z navedenim plačilom, dolgovanim avtorjem teh del, plača storitev, ki se opravi za plačilo, v smislu člena 2(1) Direktive o DDV, ki ustreza večkratnemu dajanju teh del na razpolago.[31]

56. Tako je Sodišče pravico do izkoriščanja intelektualne stvaritve obravnavalo kot izključno materialno pravico, ki jo je mogoče prenesti večkrat. Zato se strinjam s poljsko vlado, da pojem „odstop premoženja v pravicah“ zajema transakcije s področja intelektualne lastnine, s katerimi se odstopi pravica do uporabe premoženja v pravicah, kot so na primer tiste v zvezi s podeljevanjem licenc.

57. Ob upoštevanju vseh teh elementov Sodišču predlagam, naj na prvo vprašanje za predhodno odločanje odgovori, da je treba člen 2(1)(c) in člen 25(a) Direktive o DDV razlagati tako, da imetniki avtorskih pravic za glasbena dela zagotavljajo opravljanje storitev, ki zajema odstop premoženja v pravicah, za končnega uporabnika – v obravnavani zadevi organizatorje prireditev, ki jim je dovoljeno ta dela priobčiti javnosti – čeprav nadomestilo kot protivrednost za to dovoljenje v svojem imenu prejme organizacija za kolektivno upravljanje.

58. Glede na odgovor na prvo vprašanje je treba preučiti drugo vprašanje predložitvenega sodišča.

B. Drugo vprašanje za predhodno odločanje

59. Drugo vprašanje za predhodno odločanje se nanaša na to, da se za namene obdavčenja z DDV opredelijo obstoječa pravna razmerja med UCMR – ADA ter uporabniki pravic do priobčitve glasbenih del javnosti na eni strani in imetniki teh pravic, katerih storitve se zagotavljajo prek te organizacije, na drugi.

60. Predložitveno sodišče se v bistvu sprašuje o razlagi člena 28 Direktive o DDV z vidika meril, opredeljenih v sodni praksi Sodišča, in o posledicah, ki jih je treba izpeljati z zvezi z izdajanjem računov zaradi značilnosti storitve, ki jo opravlja zadevna organizacija za kolektivno upravljanje, to je po eni strani prejemanja plačila za avtorje, od katerih ji nekateri niso dali splošnega pooblastila za kolektivno upravljanje svojih pravic, in po drugi strani zakonsko določenih obveznosti za izvajanje tega upravljanja.

28 V različici po spremembi z Direktivo Sveta 2008/8/ES z dne 12. februarja 2008 (UL 2008, L 44, str. 11).

29 C-51/18, EU:C:2018:1035.

30 Glej točke 36, 52 in 56 te sodbe.

31 Glej sodbo z dne 19. decembra 2018, Komisija/Avstrija (C-51/18, EU:C:2018:1035, točka 54, ki jo je treba primerjati s točkama 56 in 57).

61. Uporaba posebnih pravil za opravljanje storitev, ki jih zagotovi komisionar kot posrednik pri opravljanju storitev iz člena 28 Direktive o DDV, zahteva, da je ta komisionar zavezanec za DDV in da deluje v svojem imenu, vendar za račun druge osebe.[32]

62. Poleg tega je treba poudariti, da v skladu s sodno prakso Sodišča „ta določba ustvarja pravno *fikcijo o dveh identičnih storitvah*, ki se opravita zaporedoma“[33].

63. Glede statusa davčnega zavezanca menim, da je mogoče po zgledu Sodišča v sodbi z dne 4. maja 2017, Komisija/Luksemburg,[34] ugotoviti, da je organizacija za kolektivno upravljanje v celoti davčna zavezanka, ločena od oseb, za račun katerih deluje, torej avtorjev, ki so prav tako davčni zavezanci. Zato je treba transakcije med organizacijo za kolektivno upravljanje in temi avtorji šteti za transakcije med davčnimi zavezanci, ki spadajo na področje uporabe DDV.[35]

64. Naj v zvezi z vlogo, ki jo opravlja UCMR – ADA, pripomnim, prvič, da je v prvem vprašanju za predhodno odločanje pojasnjeno, da „*organizacije za kolektivno* upravljanje *pravic* […] *v svojem imenu* in za račun imetnikov pravic [za glasbena dela] prejmejo plačilo za priobčitev [teh] del javnosti“.[36]

65. Drugič, predložitveno sodišče je v predlogu za sprejetje predhodne odločbe navedlo, da „v primeru, da se materialne pravice imetnikom dolgujejo v skladu z metodologijo, o kateri se je organizacija za kolektivno upravljanje dogovorila z uporabniki, neizključno dovoljenje, ki ga uporabniku podeli organizacija za kolektivno upravljanje“, vključuje denarne zneske, ki jih pravna oseba prejme v svojem imenu, vendar za račun imetnikov materialnih pravic“.[37]

66. Tretjič, predložitveno sodišče je poudarilo, da imajo avtorji glasbenih del materialno pravico neposredno ali posredno dovoliti ali prepovedati priobčitev del javnosti, pri čemer te pravice ne morejo odstopiti organizaciji za kolektivno upravljanje.

67. Torej – kot je Sodišče odločilo v sodbi Henfling in drugi[38] – mora predložitveno sodišče sicer res zlasti raziskati, kakšna je narava pogodbenih obveznosti zadevnega gospodarskega subjekta do njegovih strank, vendar hkrati tudi drži, da pravilno delovanje skupnega sistema DDV od tega sodišča zahteva *konkretno* preverjanje, *da se ugotovi, ali je, glede na vse podatke obravnavane zadeve*, navedeni gospodarski subjekt ob opravljanju storitev dejansko deloval v svojem imenu[39].

68. V obravnavani zadevi bi moralo predložitveno sodišče torej preveriti natančne pogoje, pod katerimi je delovala organizacija za kolektivno upravljanje, pa naj bo to za enega od svojih članov ali ne, saj tako razlikovanje iz zakona, ki določa njeno posredništvo, ne izhaja. V zvezi s tem lahko iz pisnih odgovorov na vprašanja, ki jih je postavilo Sodišče, sklepam, da se ne sme zamenjevati med pooblastilom v civilnopravnem smislu in pooblastilom, ki ga podelijo nekateri avtorji, v smislu zakona o avtorski pravici.[40] Čeprav zadnjenavedeno pooblastilo podeljuje status člana organizacije za kolektivno upravljanje, nima nikakršnega učinka na razmerje med organizacijo za kolektivno upravljanje in končnim uporabnikom glede prejemanja nadomestil, dolgovanih imetnikom avtorskih pravic kot protivrednost za uporabo njihovih glasbenih del za namene priobčitve teh del javnosti.

32 Glej sodbo Henfling in drugi (točka 38), v kateri je opozorjeno na potrebno razlikovanje med komisionarjem in prevzemnikom naročila. Zadnjenavedeni deluje *v imenu* in za račun *druge osebe*.

33 Sodba Henfling in drugi (točka 35). Moj poudarek. Glej tudi točko 73 teh sklepnih predlogov.

34 C-274/15, EU:C:2017:333.

35 Glej točko 82 te sodbe.

36 Moj poudarek.

37 Moj poudarek. Za primerjavo glej sodbo z dne 3. maja 2012, Lebara (C-520/10, EU:C:2012:264, točki 29 in 38), v zvezi z nadaljnjo prodajo telefonskih kartic, ki jo je distributer izvajal v svojem imenu in za svoj račun.

38 Na podlagi poizvedovanj, ki sem jih opravil, je to edina sodba, s katero je mogoče primerjati zadevo iz postopka v glavni stvari.

39 Glej sodbo Henfling in drugi (točki 40 in 42).

40 Glej zlasti člen 125(2) zakona o avtorski pravici, naveden v točki 15 teh sklepnih predlogov.

69. Da se torej predložitvenemu sodišču zagotovi koristen odgovor, bi mu bilo mogoče dati nekaj opornih točk, izpeljanih iz informacij, s katerimi Sodišče razpolaga [41], glede različnih meril, med njimi tistih, ki jih je Sodišče navedlo v sodbi Henfling in drugi [42].

70. Tako bi bilo mogoče upoštevati navedbo imena organizacije za kolektivno upravljanje na dokumentih, ki se predložijo uporabnikom ob izdaji licence za priobčitev del javnosti, in to, da ti uporabniki v skladu s pogoji za uporabo licence sprejmejo pravilnik organizacije za kolektivno upravljanje.

71. Sam menim, da informacije, predložene Sodišču, potrjujejo, da UCMR – ADA, ko od uporabnikov glasbenih del prejema nadomestila, dolgovana imetnikom avtorskih pravic kot protivrednost za licence, ki so jim podeljene, ne deluje kot prevzemnik naročila imetnikov avtorskih pravic, pa naj bodo ti člani te organizacije za kolektivno upravljanje ali ne, ampak v svojem imenu za račun teh imetnikov.

72. Ker so po mojem mnenju pogoji za uporabo člena 28 Direktive o DDV izpolnjeni, je treba pojasniti še posledice, ki jih je treba iz tega izpeljati, in sicer ob upoštevanju načel, na katera je Sodišče opozorilo zlasti v sodbi z dne 4. maja 2017, Komisija/Luksemburg. [43]

73. Tako je Sodišče po eni strani razsodilo, da se v skladu s pravno fikcijo, da sta identični storitvi opravljeni zaporedno, ki je bila ustvarjena s členom 28 Direktive o DDV, „za subjekt, ki posreduje pri opravljanju storitev in je komisionar, šteje, da je najprej prejel zadevne storitve od subjekta, za račun katerega deluje in ki je komitent, nato pa je te storitve sam opravil za stranko“. [44] Po drugi strani je Sodišče menilo, da „[k]er člen 28 Direktive [o DDV] spada pod naslov IV te direktive, [naslovljen] , Obdavčljive transakcije‘, obe zadevni izvedbi storitve spadata na področje uporabe DDV. Iz tega izhaja, da je – če je izvedba storitve, pri kateri gospodarski subjekt posreduje, obdavčena z DDV – tudi pravno razmerje med tem gospodarskim subjektom in gospodarskim subjektom, za račun katerega deluje, obdavčeno z DDV.“ [45]

74. Za ponazoritev je mogoče pojasniti, da je Sodišče v primeru „razmerja med podjetjem, ki opravlja storitve sprejemanja stav, in gospodarskim subjektom, ki posreduje pri sprejemanju stav v svojem imenu in za račun tega podjetja“ [46], odločilo, da „pravna vez ne nastane neposredno med vplačnikom stave in podjetjem, za račun katerega subjekt posreduje, ampak med tem subjektom in vplačnikom stave na eni strani ter med tem subjektom in navedenim podjetjem na drugi strani“ [47]. Vendar sta za namene DDV vlogi ponudnika storitev in plačnika fiktivno zamenjani. [48]

75. Glede konkretnih posledic take razlage, o katerih se sprašuje predložitveno sodišče, se strinjam z med seboj podobnimi mnenji, ki so jih Sodišču predložile zadevne stranke, in sicer da organizacija za kolektivno upravljanje od končnega uporabnika prejema zneske, ki se ujemajo z nadomestilom, dolgovanim zadevnemu avtorju, in njeno provizijo, [49] skupaj z DDV. Ker torej ta organizacija deluje v svojem imenu, so po mojem mnenju osnova za njeno obdavčenje z DDV v skladu s splošnim

41 Primerjaj s sodbo Henfling in drugi (točka 41).

42 Glej točko 43 te sodbe.

43 C-274/15, EU:C:2017:333.

44 Sodba z dne 4. maja 2017, Komisija/Luksemburg (C-274/15, EU:C:2017:333, točka 86 in navedena sodna praksa).

45 Sodba z dne 4. maja 2017, Komisija/Luksemburg (C-274/15, EU:C:2017:333, točka 87 in navedena sodna praksa). Glej tudi sodbo z dne 19. decembra 2019, Amărăşti Land Investment (C-707/18, EU:C:2019:1136, točka 38).

46 Glej sodbo Henfling in drugi (točka 27).

47 Glej sodbo Henfling in drugi (točka 33).

48 Glej sodbo Henfling in drugi (točka 35).

49 Gre za provizijo, ki se obračuna ob prejetju nadomestila in se odtegne od njegovega zneska. Glej člen 134(2)(b) in (e) zakona o avtorski pravici, naveden v točki 20 teh sklepnih predlogov. Glej v zvezi s tem sodbo z dne 24. novembra 2011, Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, točka 20).

načelom iz člena 73 Direktive o DDV vsi zneski, prejeti od končnega uporabnika kot protivrednost za odstop avtorskih pravic,[50] brez DDV. Kot pojasnjujeta romunska in poljska vlada, mora organizacija za kolektivno upravljanje za prejetje nadomestila, dolgovanega za uporabo glasbenih del, organizatorju prireditev izdati račun v svojem imenu.

76. Glede avtorja, ki je od organizacije za kolektivno upravljanje prejel znesek, ki ga je plačal končni uporabnik in se ujema zgolj z nadomestilom po dobitku provizije tej organizaciji, skupaj z DDV, mu je po mojem mnenju mogoče obračunati davek od te osnove brez DDV. Kot navajajo romunska in poljska vlada ter Komisija v pisnih stališčih, bi se moralo v praksi to odražati tako, da avtor organizaciji za kolektivno upravljanje izda račun, ki se nanaša na nadomestilo, ki ga je prejel,[51] in na DDV, s katerim je to obdavčeno.

77. Ta del DDV mora biti namreč v skladu s členom 168 Direktive o DDV mogoče odbiti od obdavčljive osnove organizacije za kolektivno upravljanje. Tako mora ta organizacija zatem plačati le znesek, ki se ujema z delom DDV, dolgovanim na provizijo, ki ji jo plača avtor.

78. Vendar menim, da za to provizijo organizacija za kolektivno upravljanje ne bi smela izdati računa avtorju, saj ta zaradi fikcije, izoblikovane na podlagi člena 28 Direktive o DDV, kot taka ni obdavčena.

79. Menim, da je v takih okoliščinah načelo davčne nevtralnosti, ki je na področju DDV bistveno, popolnoma spoštovano, saj ta davek nosi končni uporabnik,[52] ki ga je plačal organizaciji za kolektivno upravljanje za celotno transakcijo, zatem pa DDV plača ta organizacija oziroma avtor.

80. V nasprotnem primeru, to je ob predpostavki, da bi organizacija za kolektivno upravljanje delovala v imenu imetnikov avtorskih pravic, bi bila davčna osnova za to organizacijo zgolj znesek, prejet kot protivrednost za transakcijo posredovanja.

81. V takem primeru gre namreč za transakcijo, ki se obdavči kot vsako opravljanje storitev v skladu s členom 2(1)(c) Direktive o DDV. Imetnik avtorskih pravic mora torej zatem plačati DDV, ki ga organizacija za kolektivno upravljanje prejme od končnega uporabnika. Pri tem odbije DDV, ki ga tej organizaciji dolguje za transakcijo posredovanja, za katero bi mu ta izdala račun.

82. Ob upoštevanju vseh teh elementov menim, da je predložitvenemu sodišču mogoče odgovoriti, da je treba člen 28 Direktive o DDV razlagati tako, da se šteje, da imetniki avtorskih pravic za glasbena dela – če organizacija za kolektivno upravljanje pri pobiranju nadomestil, dolgovanih tem imetnikom kot protivrednost za dovoljenje za izkoriščanje njihovih del, danih javnosti, posreduje v svojem imenu, vendar za račun teh imetnikov – to storitev opravljajo za organizacijo za kolektivno upravljanje, medtem ko se zanjo šteje, da isto storitev opravlja za končnega uporabnika. V takem primeru organizacija za kolektivno upravljanje končnemu uporabniku v svojem imenu izda račune, na katerih so navedeni celotni zneski, prejeti od njih, skupaj z DDV. Imetniki avtorskih pravic bi morali izdati račune z DDV za storitev, ki jo iz naslova nadomestila opravljajo za organizacijo za kolektivno upravljanje, da lahko ta navedeni davek odbije.

50 Naj pojasnim, da izraz „odstop pravic“ v obravnavani zadevi zajema transakcije, zajete z uveljavljanjem varovane pravice do predvajanja.

51 Glej opombo 49.

52 Glej zlasti sodbo z dne 3. maja 2012, Lebara (C-520/10, EU:C:2012:264, točke od 23 do 25).

V. Predlog

83. Glede na navedeno predlagam, naj se na vprašanji za predhodno odločanje, ki ju je postavilo Înalta Curte de Casație și Justiție (vrhovno kasacijsko sodišče, Romunija), odgovori:

1. Člen 2(1)(c) in člen 25(a) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost je treba razlagati tako, da imetniki avtorskih pravic za glasbena dela zagotavljajo opravljanje storitev, ki zajema odstop premoženja v pravicah, za končnega uporabnika – v obravnavani zadevi organizatorje prireditev, ki jim je dovoljeno ta dela priobčiti javnosti – čeprav nadomestilo kot protivrednost za to dovoljenje v svojem imenu prejme organizacija za kolektivno upravljanje.

2. Člen 28 Direktive 2006/112 je treba razlagati tako, da se šteje, da imetniki avtorskih pravic za glasbena dela – če organizacija za kolektivno upravljanje pri pobiranju nadomestil, dolgovanih tem imetnikom kot protivrednost za dovoljenje za izkoriščanje njihovih del, danih javnosti, posreduje v svojem imenu, vendar za račun teh imetnikov – to storitev opravljajo za organizacijo za kolektivno upravljanje, medtem ko se zanjo šteje, da isto storitev opravlja za končnega uporabnika. V takem primeru organizacija za kolektivno upravljanje končnemu uporabniku v svojem imenu izda račune, na katerih so navedeni celotni zneski, prejeti od njih, skupaj z DDV. Imetniki avtorskih pravic bi morali izdati račune z DDV za storitev, ki jo iz naslova nadomestila opravljajo za organizacijo za kolektivno upravljanje, da lahko ta navedeni davek odbije.